

İNANÇ 'LIYIZ

İnanç'ı öldürenler, komünizme inancı da öldürmeye çalıştılar ama başaramadılar

TKP İnanç'lıdır kazanmaya kararlıdır

Haydi yoldaşlar İnanç yoldaşın ölüm yıldönümünde onun hesabını sorma yolunda ileri! Devrim yolunda ileri! Bunun için de Merkez Komitemizin 1987 Plenum Kararları'nı yaşama geçirmek yolunda ileri! İnanç yoldaşımızı gelecek yıl mezarının başında çok daha fazla, "beş kat, on kat" daha fazla işçi yoldaşla anacağız

İnanç yoldaşın menşeviklerce katledilişinin yedinci yıldönümünde İnanç yoldaşın mezarı başında iki gurup işçi yoldaş ve bir gurup öğrenci yoldaş flama astı, saygı duruşunda bulundu. Tam bunun ardından 6. Kongremizin kararını duyduk. Bu karar, aynı zamanda İnanç yoldaşımızın anısına yaraşır bir anma da oldu. TKP İnanç'lıdır, kazanmaya kararlıdır.

Neyi tartışmalıyız?

Partimizde bolşevik-menşevik ayrışmasının gerçekleştiği sıralarda, partimizin en ön saflarında yürüyen azimli, kararlı, enerjik yoldaşımız İnanç Seçiş, çalışmasıyla düşmanlarının yüreklerine korku salıyordu. İdeolojik formasyonu ve Leninci hattı kavramışlığıyla yoldaşımızın önünde hiçbir güç durmuyordu. O günleri ve yoldaşımı çok iyi hatırlarım. Bizleri yetiştirmek için nasıl çalışıp çabaladığı hep hatırlarımızdadır. Öldürüldüğünde bize verdiği *Ne Yapmalı?* eğitimi yarım kalmıştı.

İnanç, 20 yaşında gencecik bir kızdı. Ayağında kot pantolonuyla, omuzunda Lenin'in eserlerinden bir ikisinin mutlaka içinde bulunduğu o heybesiyle inaç gözlerimizin önünden hiç gitmiyor. O enerji, o azim az insanda vardır. Gittiği işçi evlerinde de hala konuşulur. Bir yoldaşım şu olayı anlattı. Olayın geçtiği yer partimiz tarafından da biliniyor:

Yoldaş 1983 yılında bir arkadaşının evine yemeğe davet edilmiş. Evin bir yaşlı annesi, yoldaşımızın arkadaşı olan bir oğlu ve bir de menşevik büyük oğlu var. Yemek, sohbet, derken yoldaşımızın arkadaşı, yoldaşımız için, "anne biliyor musun, bu arkadaş İnanç'ın arkadaşı" demiş. Bu ara menşevik oğlan da oturuyormuş. Anne ağlamaya başlamış ve menşevik olan büyük oğluna, "katiller nasıl kıydınız gencecik fidana" diye isyan etmiş,

İzmir'de, Ege'de buna benzer onlarca işçi aile biliriz ki, onların evlerinde İnanç Seçiş yoldaşımız hala konuşulur. Mezarını ziyaret ettiğimizde gördük, fotoğraflardan da açıkça görülüyor, mezara henüz taze fidanlar dikilmiş. İnanç'ın mezarı, partiyle bağı olan, olmayan bir yığın insan tarafından sürekli ziyaret edilir.

ANISI ÖNÜNDE SAYGIYLA EĞİLİYORUZ

Bir kere olsun
Kendini düşünmedi
Bir kere olsun
Ben de bir genç kızım
Benim de yaşamaya
Hakkım var demedi.
Sen İnanç'sın,
Sen tertemiz yüzünle
Eğilmez başınla
Bütün varlığınla
Aramızdasın ...
29.8.1980

İşçi ailelerinin çok sevilen dostu, komünist örgütçü yoldaşımızı katletmek ancak ve ancak burjuvazinin, ya da onun beşinci kolu menşevizmin eseri olabilirdi, öyle de oldu. Partimize bir ahtapot gibi çöreklenen menşevizm, ideolojik olarak yenemediği doğru devrimci hattı önce türlü hokkabazlık, hile ve bizans oyunlarıyla partiden uzaklaştırmaya, örgütsüz bırakmaya çalıştı. Bunu başaramayınca menşevikler, burjuva devletine hiçbir zaman çeviremedikleri silahları bize çevirdiler. Böylece, ideolojik, siyasal her alanda işçi sınıfına tarihsel ihanetlerine, İnanç'ın katliyle bir yenisi daha eklendi. Bu olayla, menşeviklerle örgütsel ayrılığımız kanla mühürlendi.

Bugün yaşayan ve İnanç yoldaşın bayrağını ondan aldığı yerden daha da ileriye götürmekte olan yoldaşları olarak biliyoruz ki bir komünistin, devrimcinin ölümüne ağlanmaz. Komünist, devrimci zaten kavga içinde mahpuslukla nişanlı, ölümle sözlü olmayı başından kabullenmiştir. İnanç yoldaşın ölümünün bugün bizce çok daha derin bir anlam ve önemi var:

Birincisi partimizin Türkiye devrimi yolunda almış olduğu yol ve bugünkü durumu, ikincisi menşevik ihanetçilerin ideolojik, örgütsel evrimi ve fiyaskosu. İnanç Seçiş'in öldürülüş yıldönümünde tüm parti organlarında, işçi ve öğrenci komitelerinde ve çevre sendikalarda, fabrikalarda tekrar tekrar bunu tartışmalıyız. Çünkü ilginçtir yoldaşlar, İnanç'ı öldürenler, komünizme inancı da öldürmeye çalıştılar. Ama başaramadılar!

İnanç'lıların ve inançsızların çizdikleri eğriler

İnanç yoldaşımızın öldürüldüğü günleri hepimiz hatırlarız. Türkiye adeta kaynayan bir kazan olmuştu. Grevler ve direnişler peşpeşe gerçekleşiyor, beşyüzbinlik işçi gösterileri, ayaklanmalar, tam bir devrimci kaos oluşturuyordu. Devrimci durumu saptayıp, ona uygun savaşım biçimleriyle ülkeyi devrime götürmesi gereken partimiz, menşevikler eliyle devrimci gelişmenin önüne engel durumuna sokulmuştu. "Bu burjuvazinin elini rahatlattı. İşçi sınıfını ayağa

kaldıracak bir gücün eksikliği faşizmin. gelmesini kolaylaştırdı." (*İşçinin Sesi*, sayı:333)

Menşevik yönetim "sol terörü önlediklerini yadsımıyoruz" türü teranelerle el altından faşizme de utanmadan alkış tuttu. 12 Eylül darbesini olduğundan geri göstererek işçi sınıfına ve emekçi halkımıza o zehir ideolojisini saçmaya devam etti. Gelen karşı devrimi askersel cunta diye niteleyerek Demirellerin, Ecevitlerin nitelemesini kullandı. Cezaevlerinde devrimci çıkışları böldü.

TKP Üst Bürosu ise 12 Eylül'den iki gün sonra yayınladığı bildiride şöyle diyordu:

"Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmek, derin ekonomik toplumsal bunalımı tersinden çözebilmek amacı ile, gerici generaller eliyle bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile bir de Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor."

İşçinin Sesi, Marksizm-Leninizmin devrimci yolunda, doğru saptamaları ve belgeleriyle, getirdiklerinin

yaşamda doğrulanışıyla kararlı adımlarla ilerledi. 14 Eylül günü söylediklerimiz tek tek doğrulandı.

1983 yılına geldiğimizde faşizm siyasi bunalımı - geçici de olsa - bastırma işlevini tamamlamış ve çözülme yoluna girmişti. Partimiz “olanaklar artıyor, baskı azalmıyor” belgisiyle bunu gördü. Faşizmin çözülmeye yüz tuttuğunu söyleyen ilk hareket olduk. Tam bu sırada resmiler, iyi bir artçı olduklarını kanıtlamak istercesine, Türkiye'ye faşizmin geldiğini(!) duyurdular. Böylece liberal burjuvaziyle omuz omuza faşizme karşı mücadeleye(!) giriştiler!

Türkiye yedi yılda önemli ekonomik-toplumsal-siyasal dönemeçler yaşadı. Her dönemeçten sonra resmi TKP ile gerçek TKP iyice ayrıştı.

Yürükoğlu yoldaşımız 1987 yılında Türkiye'yi şöyle anlatıyor:

“Ne sermaye birikimi, ne endüstrinin ölçekleri ve teknolojik düzey gibi iç engellerde, ne de dünya ekonomisinin bugün yaşadığı bunalımın yarattığı dış engellerde, ülkenin karşı karşıya olduğu sorunları hafifletici yönde yakın bir olasılık yoktur. Türkiye'nin emperyalistleşmesi son derece zordur. Ne var ki bundan önceki aşamalardan farklı olarak bugün Türkiye burjuvazisi için emperyalistleşmeden sorunları çözmenin olanağı yoktur. Türkiye'de orta yol geçicidir. Türkiye'nin önündeki iki yollu kavşak değişmiyor. Ya faşizm, ya devrim!” (*İşçinin Sesi*, Çek-Al, sayı:330)

Son yedi yıldır ekonomik ve siyasal anlamda en ağır baskılarla karşılaşan işçi sınıfı ve emekçi halkımızdan gür isyan sesleri çıkıyor. Toplumsal hareketlenme sürüyor. Siyasal bunalım kendini belli etmeye başladı. Ülkemiz bir çığ gibi yaklaşan devrimci dalganın eşliğindedir. Partimiz bunu iyi görüyor ve işçi sınıfı içinde örgütlenmeye hız verdi. Sınıfına dayanıyor, savaş birlikleri kuruyor. İşçi sınıfının öncülüğünde Türkiye'yi devrime götürmeye hazırlanıyor.

Resmiler ise bu dev kavga öncesinde ne yapıyorlar? Bu yeni aşamada kavgayı yine boğmak üzere “yeni” tezlerle çıkıyorlar. Bu küçük burjuvalar mutsuzluk ve ruhsuzluklarını bir kez daha gösteriyorlar. Örgütsel olarak legal sosyalistlerle birleşerek burjuvazinin güvenini kazanma yolunda tarihi bir adım daha atıyorlar.

Haydi İnanç'lı kavgaya yeni neferler kazanmaya

Buraya dek anlatılanlar göstermektedir ki, İnanç yoldaşımızın öldürülüşünün yedinci yılında “İnanç yoldaş ölmedi” demek hiç de boş söz değildir. O, işçi sınıfının bağrında, hem de artık takısız adıyla partimizin dolu dizgin devrimci savaşında yaşıyor. İnanç yoldaşın dökülen kanının hesabını işçi sınıfıyla birlikte çelik yumruğumuzu burjuvazinin beynine vurarak, devrimi zafere ulaştırarak soracağız. İnanç Seçiş yoldaşımıza o gün uzanan eller bugün yine işçi sınıfının mücadelesini engelleme yolunda kullanılıyor. O elleri de aynı yoldan kıracağız. Ve devrimden sonra, 1979- 1980'de partimizin yeni yetişen militanlarına *Ne Yapmalı'nın* eğitimini veren inanca yoldaşımızın adıyla “İnanç Seçiş Komünizm Üniversitesi”ni de kuracağız!

Ancak yoldaşlar, bütün bu güzel zincirin bugünkü ana halkası, Merkez Komitemizin de kararlı doğrultusunda partimize işçi üyeler kazanmaktır. Bizim için ve işçi sınıfımız için hiçbir zaman modası geçmeyecek olan Lenin'in dediği gibi “bu tür merkezlerde (işçi merkezleri) partiye beş kat, on kat fazla işçi kazanmayı öğrenmeliyiz”. (Lenin, “Menşevizmin Krizi”. *Toplu Yapıtlar*. İng. basım. c. 1 1. s.357)

Haydi yoldaşlar, İnanç yoldaşın ölüm yıldönümünde onun hesabını sorma yolunda ileri! Devrim yolunda ileri! Bunun için de Merkez Komitemizin 1987 Plenum Kararları'nı yaşama geçirmede kararlı, inatçı ve özverili tutum almak ve kesinlikle yenilmez bir parti olmak için işçiyi başa alarak üye sayımızı artıralım.

Yedinci ölüm yıldönümünde İnanç Seçiş'in yoldaşları, bu stratejyi canla başla yaşama geçirmek için çalışıyorlar. İnanç yoldaşımızı gelecek yıl mezarının başında çok daha fazla, “beş kat, on kat” daha fazla işçi yoldaşla anacağız.

İnanç yoldaşa uzanan elleri kıracağız, onun hesabını devrimle soracağız!

NOT: Bu anma yazısı, 16 Haziran 2022'de yitirdiğimiz, değerli TKP militanı, Bekir Güven (Delibaş) yoldaşımız tarafından yazılmış, TKP merkez organı *İşçinin Sesi*'nin, 30 Eylül 1987 tarihli 338. sayısında S. Baran, *Ege imzasıyla* yayınlanmıştı.

42. ölüm yıldönümü vesilesiyle hem İnanç yoldaşımızı, hem de yeni yitirdiğimiz Bekir yoldaşımızı sevgiyle anıyoruz. Anıları mücadelemizi aydınlatsın. M.K.